

OPINIONS

**MERCENARIS
'ANCIEN RÉGIME'**
Xavier Vinader

12

ESTAPÉ RESPON
Toni Cañís

13

**L'ERTZAINZA, EL SENTIT
D'ESTAT D'EUSKADI**
Miquel Sellarès

16

MICROIMPERIALISTES
Salvador Cot

GENDARMERIA COMPARTIDA
Llibert Ferri

17

ZAPLANA I EL REI DE SIAM
Manuel S. Jardí

CASA MEVA ÉS CASA VOSTRA
Miquel Ramon

18

LA PARAULA PÚBLICA, 1
Joan F. Mira

98

La nova cap de la diplomàcia espanyola, Ana de Palacio, ha estrenat ràpidament i negativament la seua flamant cartera. El conflicte de Perejil no hauria d'haver provocat cap enrenou des del moment que era el Marroc el país que l'havia començat i que tota la comunitat internacional, amb més o menys reserves, donava suport als posicionaments espanyols. Però el Govern estatal ha maximitzat el conflicte i ha fet gala, de nou, d'un exacerbat orgull castellà a l'hora de reclamar la sobirania sobre un illot, que no té major superfície que la d'un camp de futbol. De l'anècdota, el Govern Aznar n'ha fet una tragèdia, i ha donat, a més, arguments a determinats grups islamistes que creuen que el Marroc hauria de reclamar el seu dret històric sobre els territoris de Ceuta i Melilla.

La tan citada via diplomàtica per la qual apostava públicament el mateix Aznar se'n va anar en orris quan el passat dimecres, a les 6.21 hores, forces especials de l'exèrcit espanyol desembarcaren a Perejil i reduïren els militars marroquins que l'ocupaven des de feina una setmana. L'operació militar no va trobar resistència i en paraules del ministre de Defensa, Federico Trillo, "no podia acabar d'altra manera que hissant la bandera d'Espanya al capdamunt de l'illa". El desenllaç dels fets ha demostrat clarament que de ben poc ha servit a Aznar donar-se colpets de colze amb la més exquisida diplomàcia europea durant el semestre de presidència espanyola de la UE. L'ocupació de l'illot Perejil ha estat més que excessiva i ha estat també fruit de l'escassa paciència d'Aznar, que no ha estat capaç d'esgotar prèviament les vies de diàleg —no és la primera vegada—. Havia de tornar la bufetada a Mohammed VI, com titulava el dia després de la proesa un mitjà d'àmbit estatal —per a més senyes, *La Razón*— de reconegut criteri independent.

Amb l'ocupació de Perejil, a més, el Govern espanyol ha posat el seu gra de sorra a les ja deteriorades relacions entre el món àrab i la Unió Europea. I per això, els que fins no fa gaire li donaven colpets a l'esquena, no han dubtat de qualificar la proesa com un "acte de bogeria en una roca plena de cabres", com és el cas del prestigiós diari econòmic *Financial Times*, o de "política de la canonada a la qual Espanya ha recorregut per defensar el que queda del seu imperi difunt", com es podia llegir en l'editorial del diari *Libération*. Enfront de l'oposició d'anglesos i francesos, la diplomàcia espanyola només ha trobat comprensió entre els italians i el govern de Berlusconi, tan aficionat a l'èpica bel·licista com Aznar.

Però més enllà de tot això, el que s'ha de retreure a Aznar és no haver tingut en compte les repercussions que la manca d'estratègia del Govern espanyol pot tenir en les nombroses relacions econòmiques que mantenen les empreses de l'estat al Marroc i els efectes negatius que pot provocar en la convivència entre marroquins i espanyols a un costat i altre de l'estret de Gibraltar. Un error estratègic que ha reobert, precisament, allò que Aznar vol aturar per damunt de tot: la reclamació del Marroc de les ciutats de Ceuta i Melilla. Tot per defensar un illot, la sobirania del qual és més que dubtosa.

"Aznar no ha tingut en compte les repercussions que pot tenir la manca d'estratègia del Govern espanyol en el conflicte de Perejil"

NU·LA DIPLOMACIA